

treball

**Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!**

MANAL

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 453

Barcelona, 1 de novembre de 1.976

Preu, 10 pessetes

CONVOCADA PER
LES CENTRALS
SINDICALS

LA JORNADA DEL DIA 12

Divendres,
12 de novembre, jornada de vaga convocada per la C.O.S., a nivell d'Espanya, i, a Catalunya, per CC.OO., U.S.O., U.G.T., C.N.T. i S.O.C.

(pàgines centrals)

EDITORIAL

eleccions lliures

El primer govern de la reforma, diuen, ja havia distribuït els vots de les eleccions a Corts: la gran majoria per a les forces franquistes, una petita minoria per a l'oposició. Ha previst ja, el govern Suárez, el resultat de la convocatòria electoral?

No fóra estrany: el projecte del segon govern reformista pretén legitimar la monarquia autoritària amb unes eleccions convocades i controlades des del poder -ministèri de Governació, governadors civils- de les quals serien exclosos els comunistes i d'altres forces d'esquerra i que, convenientment manipulades, donarien clara majoria als sectors ultres i neofranquistes i una representació purament simbòlica a l'oposició legalitzada.

Pot acceptar alguna força política responsable aquestes eleccions? Algunes d'elles ja ho han dit: cal negociar les eleccions amb el govern. D'altres no ho afirmen tan clarament però, de fet, orienten la seva activitat a la formació de coalicions electorals.

(Passa a la pàg. següent)

CONGRÉS DEL PSC

El Partit Socialista de Catalunya celebra aquests dies el seu Congrés Constituent. Assisteixen al Congrés, en representació del nostre Partit, els companys Gregori López Raimundo, secretari general, Pere Ardiaca i Joan Ramos, membres del Comitè Executiu. En nom de la delegació del PSUC, el company Gregori López Raimundo ha adreçat al Congrés la salutació següent:

Companys socialistes:

Es per a mi un motiu d'alegria encapçalant la delegació -que formen amb mi en Pere Ardiaca i en Joan Ramos- encarregada de dur a aquest Congrés Constituent del Partit Socialista de Catalunya la salutació del Comitè Central del PSUC.

(Passa a la pàg. següent)

eleccions...

(Ve de la pàg. anterior).

En donar per guanyador el reformisme, aquestes forces accepten les eleccions i pretenen justificar la seva actitud en nom del realisme polític: "Es millor això que res. Cal aprofitar la convocatòria electoral per a guanyar nous espais de llibertat". En el fons, això vol dir renunciar a la ruptura, pactar la reforma.

S'ha dit: cal defugir dels maximalismes i de les actituds irresponsables. Però davant del maximalisme de l'ultradreta i del neofranquisme, és irresponsable la proposta de negociar un programa basat en les llibertats polítiques?

S'ha dit també: els comunistes tenen por de les eleccions. I no és cert. Els comunistes volem eleccions però no aquestes eleccions, que no servirien per altra cosa que per a donar una imatge més "democràtica", més "europea" del neofranquisme. Les eleccions que volem els comunistes són eleccions lliures, sense exclusions, convocades i controlades per un govern d'ampli consens democràtic, amb amnistia total i llibertats polítiques, sindicals i nacionals, amb plena igualtat per a tothom de fer ús de la radio i de la televisió. Per a elegir unes Corts constituents i no per a constituir unes Corts domesticades.

Això és el que volem. I no donarem suport a farses electorals per ben vestides que les presentin. Demanem eleccions i en respectarem els resultats, però no farem el joc al reformisme a canvi d'uns grams més de tolerància.

Eleccions sí, però eleccions lliures.

UN OBJECTIU URGENT

CONSTRUIR EL SINDICAT DE CCOO

Quina és l'opció sindical que cal oferir als treballadors? Quines són les iniciatives que han d'impulsar avui els militants del Partit a l'empresa, al seu ram, a la seva localitat? La decisió presa per la Coordinadora General de CCOO de construir ja el Sindicat, marca els camins a seguir. Però no es poden contestar del tot aquestes preguntes sense partir d'una anàlisi prèvia de la realitat concreta de l'empresa, del ram i de la zona on ens movem. I no podem extrapolar mecànicament solucions vàlides per uns sectors a uns altres.

Això vol dir que hi ha d'haver orientacions generals, però sense oblidar, al moment d'aplicar-les, que la realitat és sempre més complexa i més rica que els esquemes, innecessaris, que sobre ella ens fixem. I que la nostra obligació és de reflexionar sobre les concretes i més pròximes circumstàncies sindicals en les quals cada un de nosaltres ens movem.

La construcció del Sindicat de CCOO, a partir d'un Congrés General, precedit a Catalunya per un Congrés Nacional, és avui, sens dubte, un objectiu prioritari. Amb tot el que comporta de reforçament i coordinació de les Comissions Obreres a nivell d'empresa, de ram, de localitat, de comarca, en la perspectiva d'afiliació massiva a aquest Sindicat. Aquesta és una iniciativa que cal impulsar plenament, sense que això suposi cap sectarisme ni cap atac a la unitat de la classe treballadora, perquè la unitat no podrà mai sortir de la con-

fusió, sinó de la identificació dels militants de les Comissions Obreres i, sobretot, com ha passat sempre, de la seva pràctica sindical unitària a tots els nivells, però principalment a l'empresa. Si entenem tota la riquesa del sindicat de nou tipus que volem fer, entendrem també perquè construir el Sindicat de CCOO és al mateix temps la millor forma de donar passos reals endavant en el camí de la unitat sindical: una massiva afiliació farà un Sindicat fort, i serà aquesta l'arma més eficaç per a aconseguir demà aquesta unitat.

Creiem que la unitat sindical és un objectiu important a aconseguir, però no a qualsevol preu. La unitat sindical, en la fase en què ens trobem de la lluita de classes, no és un fi en sí mateixa, sinó un mitjà. Amb això no estem teoritzant la divisió sindical. Però cal recordar que unitaris i únics són els sindicats anglesos i alemanys, que es mouen en un terreny reformista i de conciliació en el qual creiem que no hauríem de caure els treballadors al nostre país.

Però fóra un error, ho hem dit abans, creure que el millor camí és aplicar linealment l'esquema de la construcció del Sindicat en totes les ocasions i en totes les circumstàncies. Hi por haver sectors, que no són el clàssic moviment obrer, on per les seves específiques condicions de treball o per la seva experiència unitària, podria ser una equivocació plantejar-se d'anar sense més ni més per aquest camí. I no ens referim a la majoria dels rams i sectors d'activitat, i a totes les zones, de l'estat espanyol. Pensem en concret, com deia fa uns dies el company López Bulla als tècnics i professionals del Partit, en sectors tan importants com l'ensenyament, l'Administració pública, potser la sanitat, on la pluralitat sindical no ha fet encara impossibles els projectes unitaris, que nosaltres hem de defensar, impulsar i consolidar, alhora que establim els lligams necessaris (de doble afiliació, de relacions orgàniques, tot això s'haurà de definir) entre aquests sindicats unitaris i les Comissions Obreres -com s'ha de fer amb les altres centrals sindicals-, per tal que aquests sindicats no quedin aïllats en un possible cantonalisme que no beneficiaria ni aquests sectors ni el conjunt del moviment obrer.

Avui, però, l'objectiu urgent és la construcció del Sindicat de Comissions Obreres, en funció del qual no s'han de regatejar esforços, des de la vinculació de tècnics i advocats laboralistes, fins a la creació de la mínima estructura burocràtica necessària per al seu funcionament. I allà on sigui possible -i hem de ser molt realistes- avançar ja cap als Sindicats Unitaris -pensem a Catalunya, per exemple, en els funcionaris i ensenyants-, impulsar la seva estructuració i organització també amb una gran urgència. La situació actual no permet més dilacions.

ANTONI FERRER

EL CONGRÉS DEL PSC

(Ve de la pàg. anterior)

Nascut els primers dies de la guerra civil de la fusió de quatre petits partits marxistes catalans, el PSUC coneix per experiència el valor de la unitat, que li va permetre de multiplicar per deu els seus efectius en menys d'un any i esdevenir en el curs d'unes setmanes el motor fonamental de la lluita del poble català contra els sublevats, en defensa de la Generalitat i la República.

Per això contemplem amb una gran satisfacció la celebració del vostre Congrés, que es proposa d'unificar partits, grups i personalitats amb els quals compartim des de fa molts anys els rigors de la repressió i la clandestinitat que fins fa poc va comportar el combat en defensa dels interessos dels treballadors i de les masses populars en general, pels drets nacionals de Catalunya i per la democràcia per a tots els pobles d'Espanya.

El vostre Congrés em dona, a més, la satisfacció d'assistir a Catalunya, per primera vegada des de la guerra civil, a un acte polític autoritzat, fet que reflecteix gràficament els progressos assolits darrerament en la conquesta de zones de llibertat.

No podem oblidar, això no obstant, que aquesta mateixa setmana s'han prohibit nombrosos actes d'altres partits i organitzacions de masses, que s'han practicat nombroses detencions polítiques, que s'han reprimit violentament vagues i manifestacions obreres, que grups de policies han perpetrat un atemptat típicament feixista al Palau de Justícia de Barcelona, que a Madrid les forces repressives han causat la mort d'un jove de 16 anys, que centenars de presos polítics esperen l'amnistia total, que Dolores Ibárruri, Santiago Carrillo i d'altres exiliats no són autoritzats a retornar al seu país, és a dir, que continuen dominant la repressió i la tolerància discriminada, i que la democràcia i la llibertat són encara objectius a conquerir que reclamen l'enfortiment de la unitat i la lluita de les forces democràtiques a Catalunya i a tot Espanya.

El PSUC us desitja el més gran èxit amb la seguretat que el vostre Congrés i la naixença del nou PSC comportarà un potenciament del conjunt de l'oposició catalana i, en especial, de les forces que inscrivim l'actual combat per la restitució de l'Estatut autonòmic de 1932 i per la democràcia a Espanya en la marxa cap al socialisme en la llibertat.

Gregori LÓPEZ RAIMUNDO
Barcelona, 1 de novembre de 1976

LES DIADES DEL 6, 7 i 8

El moment polític es caracteritza per l'agudització d'un transcendental combat polític entre el reformisme governamental i les forces rupturistes de l'oposició democràtica. La dialèctica reforma-ruptura, al marge d'intencionabilitats confusionàries, acapara l'atenció del món polític. Les intencions del senyor Suárez de dividir l'oposició democràtica oferint miratges reformistes i promeses electorals s'han vist contra restades per una acceleració de la unitat a nivell d'estat de les forces democràtiques, tendent a cercar les condicions per a un pacte entre govern i oposició per la ruptura.

Hem dit mil vegades que l'acció de masses és el millor suport per a la negociació amb el poder; que la presència del poble en lluita al carrer era un element objectiu de desgast del govern, una poderosa palanca per a forçar-lo a la negociació. Però ara cal insistir-hi encara molt més. Cal la mobilització unitària, de masses, per la ruptura, de tot Catalunya, perquè el seu futur col·lectiu s'està decidint aquests dies. Perquè la classe obrera i les forces populars no són cap convidat de pedra en la negociació, sinó part substantiva, fonamental i decisiva per a inclinar la balança a favor de la ruptura.

I la conjuntura actual té el perill que l'espectacularitat i complexitat de les relacions unitàries d'alt nivell creïn una situació d'expectativa i de confusió entre les amples masses que, si es tradueix en desmobilització, degradaria els acords per dalt a pactes de saló, destinats només a la paperera de Castellana, 3. El govern sap prou bé tot el que diem. La repressió, que de manera alarmant s'incrementa aquestes darreres setmanes, persegueix d'impedir

la presència activa del nostre poble a llà on es decideix el seu futur. Aquest clima pre-electoral que pretén crear el gabinet Suárez és també una trampa que no té altra intencionalitat que generar atentisme desmobilitzador. *Repressió i clima pre-electoral* no són més que dues cares d'una única política destinada a marginalitzar la classe obrera i el poble del combat per la ruptura, aplanant així el camí reformista.

Per tots aquests motius, tenen una gran importància les diades de mobilització descentralitzada que ha convocat l'Assemblea de Catalunya, coincidint amb el seu cinquè aniversari. L'Assemblea, que ha combatut amb èxit la demagògia aïllacionista acudint a negociar un programa rupturista amb les forces democràtiques de l'Estat, proclama ara en convocar aquestes diades, que *sense mobilització per la ruptura no hi ha negociació per la ruptura*. Negociació de tota l'oposició unida i suport del poble mobilitzat a aquesta negociació. Aquesta és l'estratègia per la ruptura

No pot haver-hi treva al reformisme. Perquè hi hagi treva cal que ambdues parts enfrontades ho acordin. Una treva unilateral des de l'oposició no seria més que una vergonyant claudicació al reformisme. La treva real, la que posi fi a les hostilitats, la pacificadora, només pot ser fruit d'un pacte pel retorn ple, sense regateigs de la sobirania al poble. *Només la ruptura és reconciliadora.*

Diades d'acció arreu de Catalunya pel programa de l'Assemblea. Jornada de debat, de discussió, el dia 6, de clarificació política sobre la base dels quatre punts i del Manifest per la Ruptura. Mitings i conferències, actes i trobades en una única direcció: Reclamar la llibertat, l'amnistia i l'Estatut d'Autonomia. Diumenge, diada de confraternització popular a Vilanova i la Geltrú. Una multitudinària trobada ciutadana amb els nostres cantants i artistes, amb el nostre folklore, amb la veu de l'Assemblea i el crit de la cançó. Tot Catalunya ha de trobar-se representada a la capital del Garraf. Desenes de milers de catalans -dels que viuen i treballen a Catalunya- aplegats per l'Assemblea en l'exigència unànime, inajornable de llibertat. Dilluns 8, descentralitzadament, jornada de lluita pels quatre punts, de discussió i d'acció a les empreses i als barris, a les localitats i comarques, de vinculació de les reivindicacions sectorials, locals i comarcals amb la sortida democràtica. Diada de gran importància perquè

enllaça aquesta exigència rupturista amb la vaga de 24 hores que la COS, a nivell d'Estat, i les cinc centrals sindicals catalanes han convocat contra la política antiobrera del govern, 8 i 12, dos dies amb especificitats pròpies que es complementen mútuament, que cal impulsar amb ferma decisió.

L'Assemblea de Catalunya, degana de les instàncies unitàries, capdavantera en la lluita per les llibertats polítiques i nacionals, ha complert cinc anys. Cinc llargs anys de mobilització democràtica, d'exigència rupturista. L'Assemblea, poble de Catalunya en lluita, recorda en el combat aquell 7 de novembre de 1.971 que tres-cents catalans de tots els horitzonts polítics acordaren un programa que ha estat i és bandera de tot un poble.

C.C.

i inqualificable!

El judici celebrat dijous 28 d'octubre a Barcelona contra 5 policies acusats de maltractes ha estat escenari de brutals agressions contra els advocats defensors, els acusadors i els periodistes.

No entrarem aquí en detalls, prou coneguts per la premsa diària. Només volem expressar la nostra més enèrgica protesta contra aquesta brutalitat inqualificable i monstruosa, i subratllar-ne alguns aspectes.

Els agressors -un centenar- formaven part de la *Brigada de Investigació Social* i els seus acòlits, que pretenen mantenir com sigui la seva *patent de cors*, la seva llicència per a matar, el seu privilegi de torturar i brutalitzar impunement els ciutadans, quan veuen que progressa el que podríem anomenar "normalització jurídica" i els jutges gosen donar curs a les denúncies legals contra ells.

El govern Suárez demostra la seva impotència davant el búnquer, la seva manca de poder quan es tracta de fer anar drets els seus propis funcionaris de policia, els quals es prenen les represàlies pel seu compte, amb total impunitat i contra el propi ordre legal vigent. I demostra, al mateix temps, la seva hipocresia. Hipocresia quan condemna i castiga implacablement un terrorisme, mentre en deixa actuar un altre de signe contrari. I hipocresia en parlar de reforma sense reformar els mecanismes repressius de l'estat; sense reformar aquests mecanismes, ¿com és possible exercir la democràcia?

Aquests abusos, finalment, acumulen nous motius de colera i indignació entre el poble i no faciliten en absolut la instauració del clima necessari a un trànsit pacífic a la democràcia.

Les greus agressions esmentades fan més urgent encara una sortida política capaç de liquidar els últims reductes ultres del poder. La via reformista és la via dels compromisos amb aquests reductes. Per això, la via de la ruptura és l'única capaç de posar efectivament terme a la persistència d'aquest poder "incontrolat".

EL VOT DEL PSUC

L'Assemblea de Catalunya va aprovar abans d'ahir acudir a una reunió quadripartita conjuntament amb el Consell de Forces Polítiques, els partits i altres forces democràtiques no alineats, al voltant de la Presidència de la Generalitat.

El PSUC va votar en contra de l'acord per considerar que la Presidència de la Generalitat no és una força política o social, sinó l'expressió de la supervivència simbòlica de la Institució, que no ha d'ésser bel·ligerant ni col·locar-se al centre de la lluita, sinó que ha de restar com a dipositària de la Generalitat per a lliurar-la al poble català en el moment de la ruptura.

El PSUC acatarà la decisió majoritària de l'Assemblea, però insisteix novament que la unitat política catalana i la consecució d'una sola veu pactant només pot avançar empenyent la mobilització i l'entesa de totes les forces polítiques i socials de Catalunya, és a dir, l'Assemblea, el Consell i les altres forces democràtiques no incorporades al procés unitari, i que és imprescindible no marginalitzar Catalunya del combat per la ruptura a nivell d'Estat.

tancada de "parats"

La grip fa estralls entre els regidors poc democràtics de l'Ajuntament. Una grip sobtada, dictada, produïda, sembla, per la presència, indesitjada, a les portes de l'Ajuntament de la comissió de treballadors en "atur forçós". La presència era deguda a l'anunci que en el Ple s'abordaria el problema dels dos mil treballadors en atur, molts dels quals ja no cobren res, i dels quals depenen unes set mil persones, només a Cornellà.

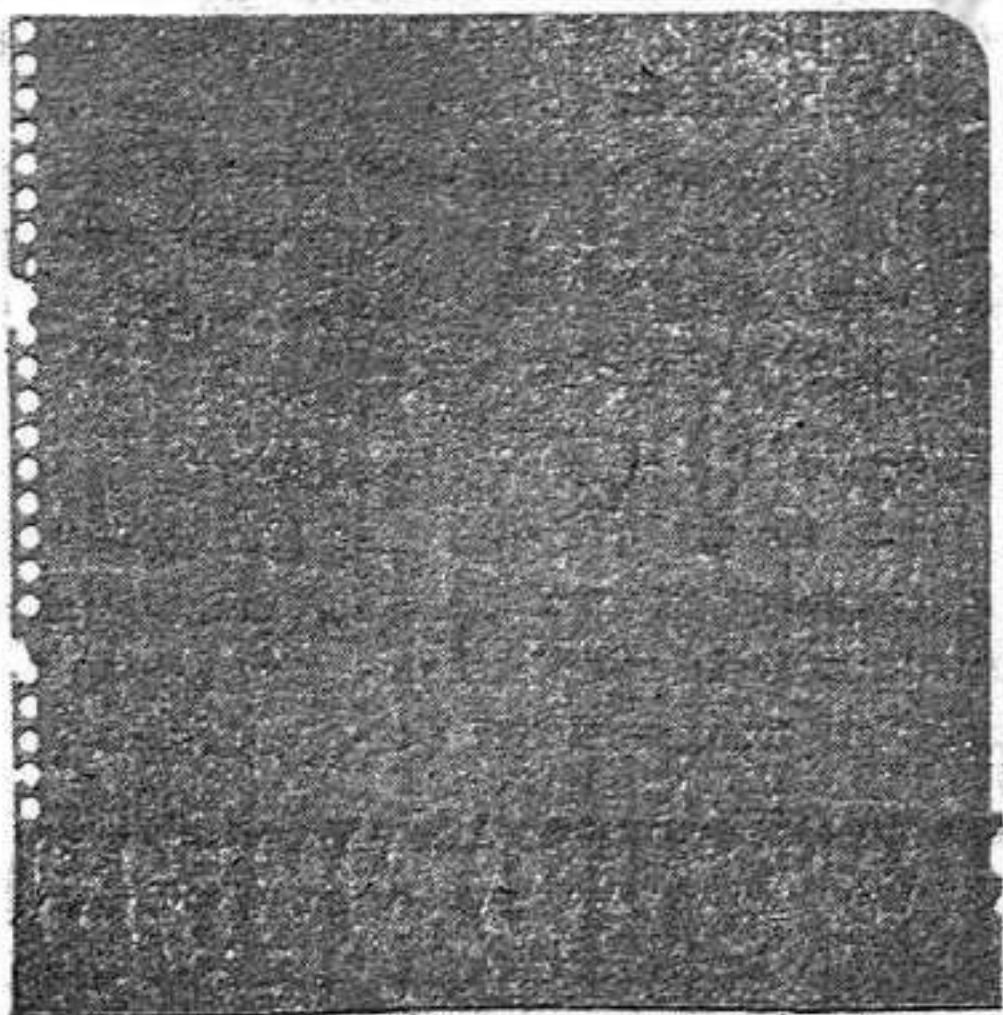
El cap de la policia municipal informava als assistents: "Haurem de suspendre el Ple, ejem, per falta de quòrum, ejem, ja que la grip impedeix l'assistència, ejem, als senyors regidors..."

La decisió dels parats fou clara: tancar-se a l'interior de les dependències municipals, tota la nit, en assemblea permanent, per tal de recordar als conciutadans la gravetat del problema de l'atur, la necessitat de trobar urgentment sortides político-econòmiques a la situació.

A les set del matí, quan van ser desallotjats per invitació de la força pública, iniciàvem una visita sistemàtica als regidors engripats, miraculosament curats de matinada. (Per Cornellà corre la broma que el mal dels regidors no és mal de grip sinó mal de democràcia!)

Montserrat Roig Rafael Vidiella, l'aventura de la revolució

La trajectòria humana i revolucionària de Rafael Vidiella, narrada pel protagonista en cartes a l'escriptora Montserrat Roig. D'aparició imminent.

LA JORNADA

LA CRIDA A LA MOBILITZACIO

La crida a favor de la mobilització, a nivell de tot l'Estat, pel dia 12 de novembre, ha depassat de molt el marc estret d'altres convocatòries de vanguardia, poc compreses per la resta dels treballadors. Del dia 12, tothom en parla, de cara al dia 12... hi ha iniciatives per tot arreu. La redacció de "Tribuna", per això mateix, ha entrevistat tres líders obrers per tal que diguin quin és el significat de la crida pel dia 12.

GABRIEL MARQUEZ

Gabriel Márquez, un dels homes més populars de les Comissions Obreres, respon:

"A Catalunya, l'entenen com una mobilització de masses a tots els nivells. Serà la resposta obrera i popular a les mesures econòmiques del govern, no mitjançant una jornada clàssica..., és una jornada d'una importància extraordinària, al voltant de la qual ha sorgit un moviment assembleari intensíssim. Per primera vegada en la història del franquisme, hem arribat a un acord totes les centrals sindicals, caracteritzant el contingut alhora social i polític de la mobilització. Per primera vegada també una convocatòria així surt a la premsa

diària: els retalls dels diaris han devingut la millor de les propagandes per tal com la gent recela dels falsos clandestins i no, en canvi, d'allò que els mitjans de comunicació legals ens presenten. Comptem a més amb valuoses experiències d'adhesió a la jornada: com les de "Seat", treballadors del metro, "Pegats de Sant Andreu... Comptem, a més, enormes quantitats de propaganda ens treuen de les mans..."

PERE CAMPS, DE LA C.O.N.C.

Pere Camps estava exultant: "Les centrals sindicals de Catalunya (CC.OO, SOC, CNT i UGT) estan d'acord a la crida del dia 12 a la mobilització de tot el poble!" Pels treballadors en situació d'atur forçós, la unanimitat de la classe obrera és encara més espectacular. Quan la redacció de "Tribuna" li pregunta com veu la convocatòria unitària pel dia 12, respon:

"La convocatòria del dia 12, començada en una vaga general de 24 hores de ser la resposta de la majoria del país, encapçalada pel moviment obrer contra les mesures econòmiques del govern Suárez, concessió política del capital, amb una doble intenció: ser la vanguardia obrera (article 35) i marcar el progrés reivindicatiu dels assalariats, d'una banda; imposar el pa-

GREGORI LOPEZ RAIMUNDO

CARTA A "TREBALL"

Estimats companys: Al darrer número del nostre portaveu apareix un comentari sobre la JORNADA del 12 de novembre en el qual es critica la resistència de la UGT de Catalunya a signar un document conjunt amb USO i CCOO per cridar a participar en l'esmentada JORNADA i a constituir la COS a Catalunya.

El fonament de la crítica em sembla just, ja que no hi ha cap raó perquè la UGT de Catalunya tingui sobre ambdues qüestions una posició diferent a la de la UGT del conjunt d'Espanya; però considero injustos alguns conceptes referits a la CNT i a USO, tals com "que fan el joc al capital".

Crec que hem de criticar les posicions d'aquestes organitzacions que ens semblen errònies, però ho hem de fer de forma fraternal, tenint en compte que, si arriben a guanyar força, haurem de tractar d'incorporar-les a la lluita unitària per les llibertats sindicals i polítiques i per l'edificació d'una "central o confederació sindical de classe, independent i democràtica, que tingui en compte els diferents corrents i tendències que hi ha en el moviment obrer", tal com va aprovar el recent Ple del Comitè Central del PSUC.

Per això he considerat oportú dirigir-vos aquesta lletra, la qual us proposo incloure en el proper número com a

expressió de la nostra autocrítica per haver publicat els conceptes erronis als quals he fet referència més amunt.

Salutacions fraternals de

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

PRECISIONS DE JOSEP MA. RODRIGUEZ ROVIRA

Josep Ma. Rodríguez Rovira, membre del Secretariat de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, ens ha adreçat una lletra que diu entre altres coses:

"La frase que se m'atribueix correspon a l'opinió que tinc sobre els problemes de la unitat. Les dificultats d'un acord unitari davant de l'acció del dia 12, estan en funció de la problemàtica unitària global i no de la por d'una o altra organització".

"En la reunió de les cinc organitzacions celebrada el 27 d'octubre en la qual s'arribà a l'acord de crida conjunta pel dia 12, jo era dels dos representants de la C.O.N.C."

"Per tot això lamento que a T. BALL surtin opinions tan superficials sobre la unitat en el moviment obrer."

Vertical text on the right edge of the page, partially cut off, containing various words and fragments of text.

DEL DIA 12

Vam tenir ocasió de demanar a Soto l'opinió sobre la crida pel proper 12 de novembre. Aquestes han estat, literals, les seves paraules:

"Es crida a l'acció de masses, de forma serena i responsable. Per a la classe obrera és vital de trencar els decrets de congelació salarial i d'acomiadament que són, a la pràctica, les darreres disposicions governamentals. Anem contra aquestes mesures i exigim, alhora, un govern capaç de garantir les llibertats sense exclusions.

"Els acords unitaris de la COS i la unitat creixent de les forces democràtiques, oferint una transició civilitzada cap a la llibertat, són elements molt valuosos que la classe obrera sap valorar. Tenim raó i fem un esforç extraordinari per explicar les nostres raons en milers i milers d'assemblees a les fàbriques i als pobles. Cal que hi hagi una redoblada tenacitat organitzativa i explicar per què no es tracta solament de mobilitzar la vanguardia, si no el conjunt dels treballadors. Insisteixo: tenim raó i hem de saber explicar a fons les nostres raons. Són ells, un govern no representatiu, el qui crea el caos i la violència, els qui són incapaçs d'evitar la fuga de capitals i més d'un any de "vaga d'inversors". El govern és incapaç de tirar endavant una política d'ocupació plena, de sanejar la Hisenda pública amb mesures fiscals justes, de facilitar crèdits a milers d'empresaris mitjans amb iniciatives productives, de tirar endavant una política agrària que garanteixi preus remuneradors als treballadors del camp".

1976

cial per decret, d'una altra. Es per... que les mesures són una declaració guerra, a la qual els treballadors de donar, i donarem, una resposta... i també controlada, sense 'es...'. Potser una de les caracte... més importants d'aquesta ac... generalitzada és que s'inscriu en... context de les protestes europees, de... vagues generals controlades, amb un... i un final..."

FERNANDO SOTO, DEL "1001"

Fernando Soto havia anat a l'Hospita... per parlar de la visió que té el mo... obrer del problema andalú, en... marc de les Jornades catalano-andalu... La conferència, una vegada més, va... prohibida: la veu de les Comissions... no entusiasma els senyors Suà... i Martín Villa.

ELS DE MOTOR IBÈRICA

DE NOU AL CARRER

Un altre cop, la direcció de Mo... tor Ibèrica es manifesta més bunke... riana que el bunker. La Magistratura... del Treball havia imposat unes con... ditions acceptables per a la readmis... Obre... ha esió dels acomiadats de la darrera... a, i ara l'empresa, "saltant-se a... torerá qualsevol consideració ju... dica, ètica, social i potser fins... tot política, decideix deixar-los... el carrer sense salari, mentre no es... resolgui l'expedient disciplinari... els ha obert.

Encara que -en contra d'allò que... dit part de la premsa- no hi ha... aplicació fora de temps de la... suspensió de l'article 35 de la Llei

de Relacions Laborals, sí que és cert... que la situació de l'empresa es si... ma en el context d'una ofensiva pa... ronal complexa, de la qual l'esmen... da suspensió n'és un exemple.

No voldriem sortir aquí, a defen... ar aquesta llei, en tantes coses... magògica i antiobrera, que en el... ment de les llibertats polítiques

i sindicals caldrà revisar de cap a... peus, igual que tota la legislació... laboral del país. Però és significa... tiu que els pocs elements d'avanç... aconseguits en aquesta llei- de... fensa contra els acomiadaments ar... bitraris i l'eventualitat-, hagin... quedat "congelats" igual que els sa... laris durant una temporada. L'úni... ca diferència és que, ens temem, la... "congelació" de la suspensió de l'ar... ticle 35 la volen per sempre.

A.F.

un acord sense precedents

Dia 12: jornada d'atur de 24 ho... res. Contra la congelació salarial, contra la desocupació forçosa i el lliure acomiadament, contra la reforma sindical; per augment de sous, per llocs de treball per a tothom, per l'amnistia laboral i per la llibertat sindical... Una gran diada de mobilització obrera.

Jornada convocada unitàriament per la COS a tot Espanya i, a Catalu... nya, per CCOO, USO, UGT, SOC i CNT. Un acord sense precedents en la re... cent història del sindicalisme dem... cràtic. Un acord que trenca diver... gències i empalma amb la voluntat u... nitària de la classe treballadora. Una victòria davant les maniobres di... visionistes del govern.

Jornada preparada a bastament: amb assemblees de càrrecs sindicals, de treballadors a les fàbriques, amb propaganda al carrer, amb manifesta... cions pacífiques, amb negociacions amb els empresaris. Una victòria de la responsabilitat de la classe obre... ra davant de la provocació que ha re... presentat el "paquet" de mesures eco... nòmiques.

Jornada que rebrà -està rebent ja- el suport d'Associacions de Ve... ins i d'entitats ciutadanes, sensi... bles a les conseqüències dramàtiques que té la política econòmica del re... formisme per a amples capes del nos... tre poble. Una victòria de la unitat democràtica que dificulta els in... tents d'aïllar la classe obrera per impedir-li de jugar un paper protago... nista en l'adveniment de la democrà... cia.

Dia 12: jornada d'atur de 24 ho... res. "Treball" crida tots els treba... lladors de Catalunya a prestar su... port a la crida de les centrals sin... dicals, a fer-ne un èxit que ajudi a trencar l'equilibri de debilitats entre els qui volen imposar la re... forma i els qui lluitem per la ruptu... ra. Crida especialment els militants del PSUC a estar al capdavant de les accions a tot arreu: aportant la se... va combativitat, la seva responsabi... litat, el seu esperit unitari, les seves propostes i la seva iniciati... va, però també la seva voluntat de respectar les decisions dels treba... lladors.

vida del partit ★ vida del partit ★ vida del partit ★ vida del partit

VENDA AL CARRER

El Comitè Executiu del P.S.U.C. va llençar la idea d'una venda massiva al carrer del número extra de "Treball" sobre el Ple del Comitè Central. La idea ha trobat camp abonat, i són moltes les organitzacions que han venut "Treball" com si es tractés d'una revista legal.

No tenim una informació exhaustiva de l'experiència. Pel que coneixem, a Barcelona es van vendre 15 mil exemplars en un dia. Diumenge 24, es va vendre pels carrers de Cardanyola, Ripollet, Granollers, Mataró, Pont de Vilomara, Terrassa i Sabadell.

A Sabadell, l'organització del sector Sud muntà dos punts de venda en llocs cèntrics on, a més de "Treball", s'exposaven a la venda "Mundo Obrero", la revista local "Realitat" i d'altres materials del Partit. L'aparició del cotxe patrulla no fou obstacle per continuar la venda i recollir en dues hores unes 10 mil pessetes; fins i tot un membre de la BPS adquirí un "Mundo Obrero".

Les peticions d'ingrés han estat freqüents. Així, al barri terrassenc de Sant Pere foren lliurats 4 carnets; també a Cardanyola i Mollet la venda serví per fer nous ingressos.

Davant l'experiència, la majoria d'organitzacions han arribat a una conclusió que creiem totalment justa: cal sistematitzar la venda al carrer, als mercats, a les cues dels espectacles, als actes públics, a les empreses, dels nostres òrgans d'expressió. Només la rutina impedeix de passar a noves formes de distribució per tal d'incrementar la influència dels comunistes entre el poble. Es necessari buscar els mecanismes organitzatius que assegurin aquestes formes, sense trencar de cop amb els canals de distribució utilitzats fins ara.

Hom ha constatat la bona acollida que ha tingut "Treball" si bé a molts llocs ha aparegut una limitació: la dificultat de llegir en català per part d'una massa important del nostre poble. Aquesta és una limitació real producte de la discriminació que ha sofert el català en aquests 40 anys darrers.

Què fer davant d'aquest problema?. Com solucionar la contradicció entre la necessitat d'arribar a tothom i la necessitat d'utilitzar una llengua que no tothom està en condicions de llegir?. Primerament cal dir que no existeix una fórmula perfecta, ja que el problema ultrapassa l'àmbit del nostre Partit per inserir-se de ple dins d'una problemàtica

vigent en la societat catalana. Per tradició i per principi, el nostre Partit no pot renunciar a que el seu òrgan oficial d'expressió sigui en català. Contràriament a allò que alguns puguin pensar, una edició bilingüe de "Treball" o dues edicions, una en català i l'altre en castellà, no farien res més que agreujar un problema que només trobarà solució en un marc de plena llibertat política, i per tant cultural.

No seria just, però, que no féssim esforços perquè la veu del Partit arribi als treballadors i a tot el poble en general. En aquest ordre caldrà seguir la pràctica ja establerta de fer edicions en castellà d'algun número de "Treball" que tingui un interès especial.

Es necessari que les persones políticament conscients, i entre elles els comunistes, facin un esforç per entendre i llegir el català, ja que aquest és un aspecte important de la formació de tot revolucionari a Catalunya. Convé que les organitzacions reproduïxin, traduïts al castellà, aquells articles de "Treball" que pel seu contingut representin un ajut. Al mateix temps, cal intensificar la venda massiva de "Mundo Obrero".

la tasca de finances

El nostre PSUC té problemes de finances. Aquesta és una realitat que no ens ha de fer res d'airejar i la importància de la qual cal que sigui assumida pel conjunt de militants i simpatitzants. No és exactament un problema nou, però s'està plantejant amb una dimensió gairebé dramàtica en la perspectiva immediata.

Potser el primer dels problemes rau en la manca de consciència d'aquest fet a totes les instàncies del Partit.

Durant molts anys, uns llarguíssims anys, tota l'activitat dels militants s'ha centrat en unes tasques molt concretes: mantenir viu el Partit i lluitar contra la dictadura. Això ha implicat dosis d'abnegació i heroisme que no cal tornar a explicar aquí. Els problemes econòmics s'han resolt sobre bases de sacrifici personal, de voluntarisme i de valuoses aportacions de companys i amics. Però, tanmateix, eren unes finances raquítiques, aquesta és la veritat. Introduir "Treball" en una fàbrica sense ser detinguts era un triomf. Qui pensava en cobrar-lo?

Aquesta situació ha creat tota una mentalitat que no hem aconseguit desem-

pallegar-nos encara i això ocasiona tensions que poden resultar nefastes si no hi posem remei.

La situació política ens col·loca en una problemàtica complexa. La sortida a la superfície, la conquesta del nostre dret a la legalitat exigeixen un tipus d'activitats que costen molts diners. La manca de llibertats, de legalitat real, dificulta la possibilitat d'arribar a les masses en aquest sentit financer. Cal superar-ho a base d'imaginació, de lliurament concret a aquesta tasca.

A l'ordre del dia, doncs, la tasca de finances, és un gran repte polític que tots els comunistes tenim plantejat. De la seva solució depèn la possibilitat d'aplicar la nostra línia política i fer-la arribar a les masses perquè la facin seva, i mantenir la nostra independència i la insubornable voluntat de servir al nostre poble en la lluita pel socialisme.

CAP A UN PROGRAMA MUNICIPAL DEL PSUC

Amb l'assistència d'una cinquantena de responsables polítics i companys de comitès comarcals i locals de tot Catalunya i amb la presència de companys del País Valencià i del Comitè Provincial de Madrid s'ha celebrat una reunió per a la presentació i una primera discussió del "Document de treball sobre Política Municipal" que fou anunciat a l'informe del Comitè Executiu en el darrer Ple del Comitè Central i que se situa plenament en el procés que ens ha de conduir al IV Congrés.

Les intervencions es desenvoluparen al voltant de les tasques de les Assemblees Democràtiques locals i comarcals, els programes d'alternativa municipal, el problema dels petits municipis i el paper que han de jugar-hi companys que ocupen càrrecs dins l'Administració Local, etc.

Com es va poder comprovar durant les intervencions, la discussió del document s'insereix plenament en el combat per la ruptura democràtica i més especialment en l'orientació de les campanyes: "Salvem Catalunya per a la democràcia", "Salvem Barcelona", "Salvavarda del territori", del Congrés de Cultura Catalana.

Els presents varen donar suport -expressant la seva necessitat- al procés de constitució d'una Comissió per al moviment popular i ciutadà a nivell de Catalunya, vinculada al Comitè Executiu i estretament relacionada amb la Comissió d'Urbanisme que ja funciona al si de les Forces de la Cultura.

Es va atordar finalment la presentació i discussió del document a comarques i localitats arreu de Catalunya, així com una propera reunió sobre la situació de les Associacions de Veïns i les entitats, la seva relació amb els Ajuntaments i Assemblees Democràtiques. Cal que cada comarca i localitat -tal com es varen comprometre-, enviïn un informe sobre aquestes qüestions per tal de preparar la discussió.

PRESENTACIONS DEL PARTIT

A LA "DONUTS"

Es va fer el dia 15 d'octubre, a migdia, a la mateixa fàbrica. Hi varen assistir si fa no fa la meitat dels treballadors. Varen intervenir Armand Bosque, Xavier Varela i Francesc Sancho. Va tenir especial importància la referència al problema de la dona treballadora, perquè gran part de la plantilla són dones.

VAL
tit
la
tir
org
Mon
liu
Mun
tel
del
la
git
va
1.2
sen
hab
aco
de
púb
par
gan
REU
lon
El
Lóp
en
sev
nit
tiu
del
con
ren
PLE
lel
Bar
les
Sar
Gur
mer
sev
del
ces
cic
la
Va
cor
lur
i f
tic
ci
a
se
le
ci
vo
mé
po
na
AL
de
pa
ti
sa
pe
re
tr

ERYC, UN MES DE LLUITA

VALLES ORIENTAL

I CONFERÈNCIA

S'ha reunit la I Conferència del Partit Socialista Unificat de Catalunya de la comarca del Vallès Oriental. Hi assistiren 55 delegats representants de les organitzacions de Granollers, Mollet, Montmeló, La Garriga, Parets, Sant Feliu de Codines, Sant Celoni, Llíssia de Munt, Cardedeu i Sant Fost de Campcentelles. Va ser-hi present Manuel Linares, del Comitè Central.

Varen ser tractats els aspectes de la situació política actual i fou elegit el Comitè Comarcal. La Conferència va plantejar-se assolir l'objectiu dels 1.200 membres a la comarca i de fer present el PSUC als pobles de més de 2.000 habitants. En aquest sentit, va ser acordat d'intensificar els lliuraments de carnets, les presentacions i mítings públics, l'obertura de locals i el repartiment sistemàtic de premsa i propaganda.

REUNIO D'ENSENYANTS

El 23 d'octubre es reuniren a Barcelona més de cent ensenyants del PSUC. El Secretari General, company Gregori López Raimundo, que havia estat posat en llibertat el dia abans després de la seva detenció el 21, va saludar els reunits. Miquel Núñez, del Comitè Executiu, va exposar extensament els acords del darrer ple del Comitè Central i va contestar les preguntes que es formularen.

PLE DE LA FEDERACIO OEST DE BARCELONA

Els dies 23 i 24 d'octubre es va celebrar un ple de la Federació Oest de Barcelona. Hi assistiren 63 delegats de les organitzacions de Sagrada Família, Sant Pau, Camp de l'Arpa-Clot, Gràcia i Guinardó, Gènere de Punt, Confecció, Comerç del Metall. El Ple va expressar la seva adhesió als acords del recent ple del Comitè Central. Va reafirmar la necessitat d'arribar a amples mobilitzacions de masses que sustentin amb força la marxa cap a la ruptura democràtica. Va prendre acords de participació a les convocatòries de l'Assemblea de Catalunya i de la COS per als dies 6, 7, 8 i 12 de novembre.

A la reunió foren debatudes qüestions referents al procés de constitució de CCOO en sindicat de nou tipus, i a la marxa de les organitzacions de masses populars.

Es va prestar particular interès a les qüestions de proselitisme, en especial entre la classe obrera, i al desenvolupament del Partit a les empreses de més de 300 treballadors.

Anna Morató fou elegida responsable polític i membre del Comitè de Barcelona.

ALTRES ASSEMBLEES I REUNIONS DEL PARTIT

Volem destacar també les assemblees del Partit a Mataró, on assistí el company J. Roman, membre del Comitè Executiu, i les del Baix Llobregat i Terrassa, ambdues presidides per Gregori López Raimundo, Secretari General del PSUC. A Sant Boi i Sant Joan Despí foren prohibits sengles mítings del nostre Partit.

La tancada d'ERYC, que suscita una forta solidaritat entre els treballadors i els veïns, posa, altre cop, sobre la taula, la greu situació del sector tèxtil i, en particular, del ram de l'aigua.

Les dues primeres dècades del franquisme, els empresaris del tèxtil van obtenir elevats beneficis gràcies als baixos salaris que pagaven i a la manca de competència, i no es varen preocupar gens ni mica de la renovació tecnològica. El sector va restar descapitalitzat per l'ànsia de benefici a curt termini. A principis dels anys 60, els grans del sector inicien una política de renovació de maquinària i de mètodes de treball. Moltes empreses petites no resisteixen la competència i tanquen; d'altres es traslladen lluny de les grans ciutats a la recerca de mà d'obra més barata i del benefici que pot provenir d'especular amb els terrenys de la fàbrica antiga (aquest és el cas d'ERYC, els propietaris de la qual tenen ja altres empreses fora de Barcelona). Mentre els grans del sector obtenen bons beneficis, els efectes negatius de l'"operació de reconversió" cauen damunt dels treballadors: set mil llocs de treball perduts els darrers deu anys, dificultat de passar a d'altres sectors, allargament de les jornades per haver de recórrer llargues distàncies diàriament.

Els treballadors del ram de l'aigua han pres darrerament postura en un document adreçat al sector i a l'opinió pública. Hi deixen molt clars els dos criteris que cal sostenir per donar cap a una reconversió de debò. En primer lloc, que la reconversió sigui negociada i controlada pels genuïns representants dels treballadors; només així, opinen, es podrà "evitar la desocupació tecnològica i aconseguir una mobilitat positiva del treballador", és a dir, el cas és no perdre el lloc de treball o bé aconseguir-ne un altre d'acord amb la capacitat que tenen els treballadors, encara que sigui en un altre sector. En segon lloc, es fixa el mètode que ha de seguir aquesta reestructuració per tal de no trepitjar els interessos dels treballadors: formació professional, retribuïda, per tal d'accedir a un nou lloc de treball; que el nou lloc de treball, sempre que es pugui, sigui en el mateix sector i localitat; que es garanteixi la col·locació als treballadors més grans de quaranta anys; que els treballadors tinguin coneixement de la situació econòmica real de l'empresa.

Alhora, els treballadors insisteixen en una colla de mesures generals per combatre la desocupació en aquest moment: jubilació als seixanta anys, quaranta hores de treball setmanal, eliminació

d'hores extres, escola de franc i obligatòria fins als 16 anys, etc.

Els treballadors són conscients de les dificultats que poden tenir les petites empreses, però no estan disposats que la crisi es resolgui sense comptar amb ells. És obvi que l'única garantia perquè això es pugui fer és el sindicat veritable dels treballadors; aquests no tenen cap altre instrument per negociar la reestructuració i tants d'altres problemes que el sindicat de classe. Darrera de la lluita d'ERYC, darrera de totes les lluites obres avui, hi ha el combat per una cosa que és essencial: el sindicat dels treballadors.

F.M.

INCONTROLATS?

Tres o quatre revistes ho han denunciat i els fets els donen la raó: la internacional feixista ha convertit Barcelona en un centre d'operacions. Montejurra, progrons al País Basc... Darrera aquests fets uns noms: Alberto Royuela, Francisco García Rodríguez... i tenebrosos personatges de diferents països del món. Autèntics assassins amb estatut de refugiats polítics, fabricants de l'estratègia de la tensió, professionals del caos i del desordre.

"Incontrolats", diuen. Incontrolats?

oooooooooooooooooooo

Tres agents de BPS jutjats a Barcelona per torturar dos detinguts. A l'hora del judici, escamots armats apallissen els denunciants, els advocats i els periodistes. Coneguts membres de la "social" són al capdavant: la dialèctica dels punys i les pistoles. "La policia no va fer acte de presència fins al final", ha dit algú diari amb ironia. Fins al final? Si ja hi era de bon començament.

Però, no: eren grups "incontrolats", diuen. Incontrolats?

REUNIO D'INTEL·LECTUALS I ARTISTES

Malgrat la no autorització del govern civil, aquest final de setmana s'ha celebrat "una reunió" d'intel·lectuals, professionals i artistes de tot Espanya. A la reunió fou aprovat el següent comunicat:

"Els intel·lectuals, professionals i artistes de les diverses nacions i regions de l'Estat espanyol, que s'han trobat a Barcelona per tal d'assistir a la reunió convocada amb la finalitat de pronunciar-se públicament sobre la plurinacionalitat de l'Estat i denunciar l'opressió que el règim actual exerceix damunt les nacions i regions, i

per tal de presentar un dossier sobre la repressió, declaren:

1. Que la reunió que s'havia de celebrar al Paraninf de la Universitat ha estat prohibida pel govern civil poc abans de l'hora prevista per a la seva celebració, tot i que els requisits que exigeix la normativa legal vigent han estat totalment acomplerts.

2. Que aquesta prohibició, completament arbitrària, posa en relleu el caràcter rupturista de les reivindicacions nacionals i regionals, no assimi-

lables pel procés de reforma que preconitza el govern.

3. Que protesten pel caràcter antidemocràtic d'aquesta prohibició, que se suma a la repressió discriminatòria dels drets fonamentals d'expressió, reunió i associació.

4. Que, com a intel·lectuals, professionals i artistes conseqüents amb el compromís adquirit amb els pobles respectius en defensa de llurs drets, reafirmen la importància dels objectius d'aquesta reunió, i la convoquen novament per a abans que s'acabi l'any."

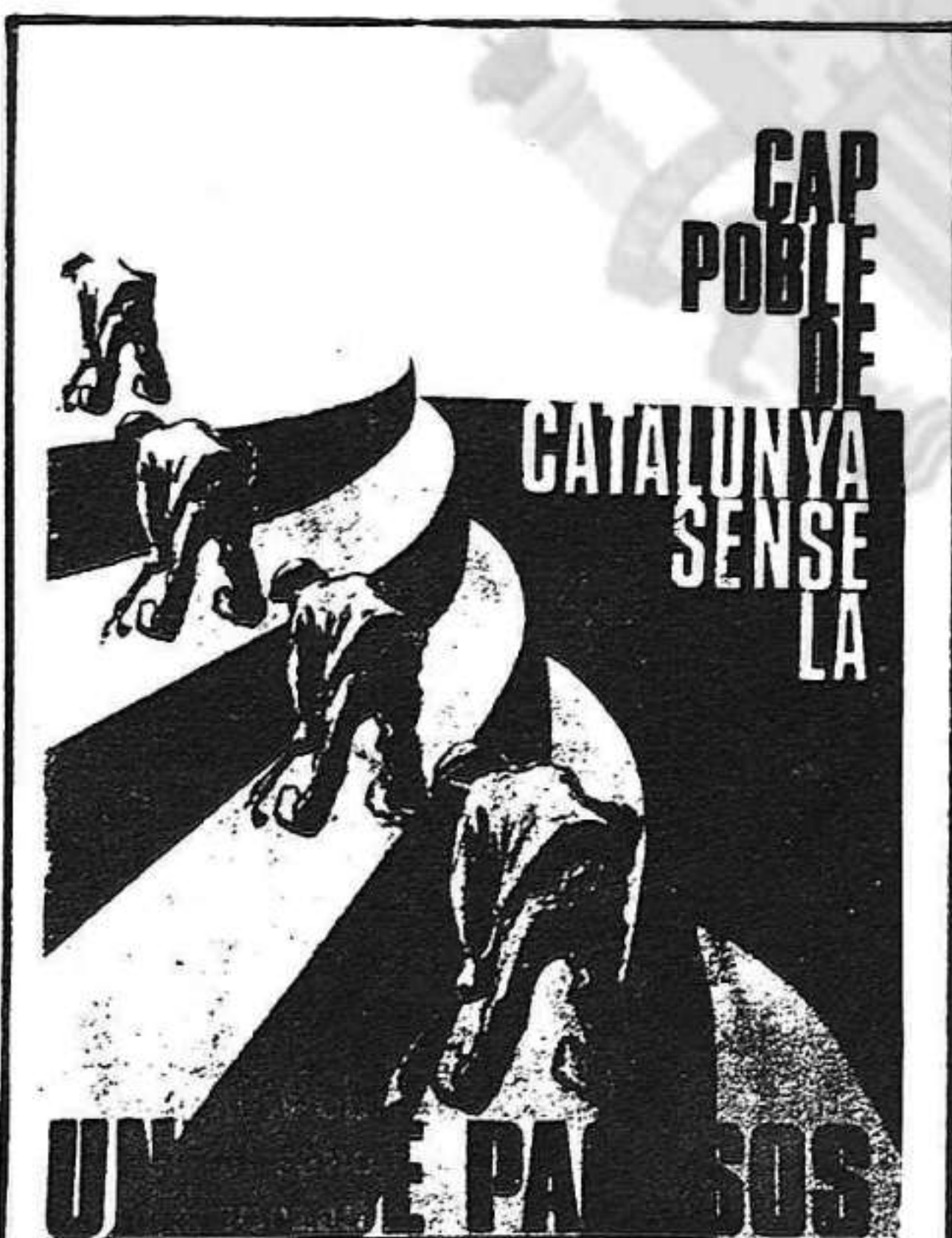
"ROJOS" I SEPARATISTES

¿Què pretén el govern amb les recents detencions de membres del Partit del Treball i de l'Organització Revolucionària de Treballadors a Euskadi, Santander i Andalusia?

Probablement pretén dificultar l'acció d'aquests grups, amb implantació important a la classe obrera i en medis estudiants, de cara a la jornada del 12 de novembre convocada per la C.O.S. Posar entrebancs als partits obrers -i en treballs discriminatoris- és l'ABC de la política reformista del govern.

L'Assemblea d'Intel·lectuals de tot l'Estat que havia de celebrar-se a Barcelona els 30 i 31 d'octubre i 1 de novembre ha estat prohibida. El tema de l'assemblea era la qüestió de les nacions i regions espanyoles. És fàcil de comprendre el motiu de la prohibició.

Els comunistes del PSUC protestem per totes aquestes actuacions repressives. I nosaltres, que hem estat -i som sovint víctimes de repressió discriminatòria, no acceptem la discriminació contra ningú. Amnistia sense exclusions; llibertats sense exclusions: heus aquí la condició de la democràcia.

Cartell que la Unió de Pagesos ve escampant pel camp de Catalunya a poques setmanes de la celebració del seu Congrés.

EL PROGRAMA CULTURAL DEL PSUC

COOFICIALITAT I OFICIALITAT

A través d'àmplies discussions en que ha participat més d'un centenar d'intel·lectuals, professionals i artistes comunistes, s'ha arribat a un primer projecte de programa cultural del PSUC que convindrà que sigui conegut a totes les organitzacions del partit. En publiquem un dels apèndixs, que tracta un tema de gran actualitat.

Tal com diu l'Estatut interior de Catalunya, "la llengua pròpia de Catalunya és la catalana". Essent la llengua el factor diferenciador més important de la nacionalitat catalana, no és estrany que hi hagi en el nostre poble una actitud militant molt arrelada respecte als problemes lingüístics. Els comunistes hem estat sempre a primer rengle en la defensa de la llengua i la cultura catalanes, i cal que ens hi mantinguem amb la mateixa combativitat.

Cal que defensem, com a objectiu essencial, la normalització absoluta de l'ús del català, és a dir, per començar hem d'exigir l'abolició de totes les trabes que impedeixen, de fet o de dret, el lliure i ple accés de la llengua catalana a l'ensenyament, als mitjans de comunicació de masses, a tots els nivells de la vida social. És obvi que, essent el català "la llengua pròpia de Catalunya", hem d'afirmar el dret de la nostra llengua a l'oficialitat sense restriccions.

La qüestió de la llengua oficial té relació directa amb un dels problemes polítics centrals de Catalunya: la integració dels immigrants. Des del punt de vista dels drets jurídics i polítics, l'Assemblea de Catalunya ha definit que "és català qui viu i treballa a Catalunya". Els comunistes, a més, afirmem que els immigrants són part essencial i indissoluble de la nostra comunitat nacional. Per això creiem que cal donar als immigrants els mitjans per integrar-se plenament a Catalunya, per fer seves la llengua, la cultura i les tradicions de Catalunya. Els immigrants han de saber i de comprendre que, en una situació de normalitat nacional i democràtica, la llengua i la cultura dominants seran la llengua i la cultura catalanes. Però no acceptem cap intent per forçar per vies autoritàries aquesta integració. Cal distingir entre els funcionaris i mestres vinguts de fora -que es veuran lò-

gicament obligats a acceptar l'oficialitat del català- i la massa dels treballadors, que arriben a Catalunya forçats per la fam i privats ells mateixos de recursos culturals, oprimits ells mateixos des del punt de vista social i cultural. Per a nosaltres, comunistes, els treballadors immigrants tenen dret al ple desenvolupament de la seva llengua i la seva cultura. En la mida que ells desitgin, tenen dret a ser considerats minories culturals i a ser respectats com a tals. És sota aquesta perspectiva que el PSUC, en el seu programa educatiu, propugna l'educació en la llengua materna durant els primers anys per als nens de parla no catalana, amb l'obligació d'aprendre el català com a segona llengua.

La solució, a curt termini, ens ve donada per la reivindicació, plantejada pel nostre partit i assumida per les instàncies unitàries, de restabliment provisional de l'Estatut del 32. L'Estatut del 32 propugnava la cooficialitat del català i del castellà. En aquest sentit creiem que la cooficialitat pot representar una garantia per als treballadors immigrants i pot facilitar el necessari procés d'integració a Catalunya per part de la minoria castellano-parlant.

El 22 de setembre de 1936, el president Companys i el conseller de Cultura, Ventura Gassol, signaven un decret sobre ús de la llengua materna a l'escola, que diu, entre d'altres coses: "Encara que la llengua bàsica de la conversa, dels textos i dels ensenyaments sigui la materna, no serà desterrada, sota cap concepte, la segona llengua, en allò que d'una manera natural la vida o l'ambient comportin; cal, però, no fer mai violència a l'esperit de l'infant. L'escola, en aquest punt, serà un reflex del carrer, on, generalment, les dues llengües oficials conviuen".

L'experiència històrica en què fou vigent l'Estatut del 32 és especialment aïllonadora. En la pràctica l'oficialitat predominant, però no exclusiva, del català va ser un fet. En el context actual de presa de consciència creixent de la pròpia identitat nacional, el resultat no podria sinó ser el mateix. Per això, els comunistes afirmem, al marge de demagògies i d'afirmacions irresponsables, que la cooficialitat és el camí per avançar cap a l'oficialitat.